

4.**Żądanie udostępnienia stronie wskazanych przez nią dokumentów z
akt postępowania karnego**

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego
z dnia 22 czerwca 2022 r.
III OSK 5052/21

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Sędzia NSA Rafał Stasikowski
Sędzia NSA Zbigniew Ślusarczyk
Sędzia WSA del. Ireneusz Dukiel (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2022 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej Z.F. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 11 grudnia 2020 r. sygn. akt III SAB/GI 222/20 w sprawie ze skargi Z.F. na bezczynność Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w K. w przedmiocie informacji publicznej

oddala skargę kasacyjną

Uzasadnienie

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach, wyrokiem z dnia 11 grudnia 2020 r., sygn. akt III SAB/GI 222/20, oddalił skargę Z.F. (dalej jako strona lub skarżący) na beczynność Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w K. (dalej jako organ) w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej.

Wskazany wyrok został wydany w następujących okolicznościach faktycznych i prawnych:

W dniu (...) 2020 r. strona, powołując się na otrzymane pismo nr (...) i swój status zawiadamiającego o dokonanych przez sędziów Sądu Okręgowego w G. czynach naruszających porządek prawny RP, zwróciła się do organu w trybie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1429 ze zm., dalej DostInfPubU) o przesłanie zeskanowanego pisma organu z dnia (...) 2020 r., jakie zostało wystosowane do sędziego referenta sprawy o sygn. akt V KO 13/20 oraz odpowiedzi uzyskanej od niego w dniu (...) 2020 r.

Organ, zarządzeniem z dnia (...) 2020 r., wydanym na podstawie art. 156 § 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 30 ze zm., dalej KPK) w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 365 ze zm., dalej u.PrUSP) odmówił stronie udostępnienia części akt sprawy o sygnaturze (...) z tej przyczyny, że działania organu zakończyły się na etapie czynności wyjaśniających, zaś jawność postępowania dyscyplinarnego, określona w art. 116 § 1 u.PrUSP, dotyczy postępowania od chwili złożenia wniosku o rozpoznanie sprawy w postępowaniu dyscyplinarnym.

Odpis zarządzenia został stronie przesłany w dniu (...) 2020 r.

W dniu (...) 2020 r. strona wywiodła skargę na beczynność organu, w której podkreśliła, że nie ustosunkował się on do złożonego wniosku o udostępnienie informacji publicznej w wymaganym terminie 14 dni. Organ nie dopełnił tym samym – w ocenie strony – ciążącego na nim obowiązku służbowego, czym naruszyły przepisy

DostInfPubU

Z tego powodu strona wniosła o zobowiązanie organu do ustosunkowania się względem złożonego żądania udostępnienia informacji publicznej oraz zasądzenie kosztów postępowania sądowego.

W odpowiedzi na skargę organ przedstawił przebieg prowadzonych przez siebie czynności wyjaśniających, zainicjowanych skargą strony złożoną na jednego z sędziów sądu okręgowego. Wskazał następnie, że zarządzeniem z dnia (...) 2020 r. ustosunkował się do żądania udostępnienia informacji publicznej, odmawiając udostępnienia część akt sprawy w interesującym stronę zakresie. Podkreślił, że powołanie podstawy prawnej przewidzianej przepisami KPK uzasadnione było odpowiednim ich zastosowaniem w ramach czynności wyjaśniających prowadzonych na podstawie u.PrUSP W konsekwencji przyjął, że zastosowanie przepisów procedury karnej (m.in. art. 156 KPK), wyłącza reżim DostInfPubU, w tym także w zakresie terminu udzielenia odpowiedzi na żądanie udostępnienia informacji publicznej.

Mając na uwadze wskazane okoliczności organ uznał skargę na beczynność za nieuzasadnioną, gdyż w wymaganym terminie została stronie udzielona i doręczona stosowna odpowiedź.

Ustosunkowując się do udzielonej przez organ odpowiedzi na skargę skarżący – w piśmie z dnia (...) 2020 r. – wyjaśnił, że dokumenty, o których udostępnienie wnioskował, sporządzone zostały w związku z wykonywanymi obowiązkami służbowymi sędziów. Stanowią zatem informację publiczną, którą organ winien stronie udzielić w trybie DostInfPubU, nie zaś KPK. Nie był on bowiem stroną, obrońcą, pełnomocnikiem lub przedstawicielem ustawowym w toku postępowania przygotowawczego, które dodatkowo zostało już zakończone. Bezpodstawnym jest również twierdzenie, że wstępne postępowanie dyscyplinarne nie jest jawne i wyłącza zastosowanie przepisów DostInfPubU, a dokumenty wytworzone w jego ramach mają charakter wewnętrzny. Organ winien zatem rozpatrzyć wniosek poprzez udzielenie żądanej informacji albo wydanie decyzji odmownej, czego nie uczynił. Nadto odpowiedź organu została przesłana po upływie terminu i w sposób sprzeczny z żądaniem skarżącego. W ta-

kiej sytuacji organ dopuścił się beczynności, a skarga wywiedziona w tym zakresie w dalszym ciągu pozostaje zasadna.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach rozpoznając skargę uznał, że nie zasługuje ona na uwzględnienie.

Choć nie budziło wątpliwości Sądu Wojewódzkiego, że organ – jako oskarżyciel przed sądem dyscyplinarnym dla sędziów sądów powszechnych – mieści się w pojęciu podmiotu wykonującego zadania publiczne i jest zobowiązany do udostępniania informacji publicznych, to wytworzone przez niego materiały procesowe udzielane są w innym trybie, aniżeli wynikającym z DostInfPubU. Jej przepisy nie powinny bowiem naruszać innych regulacji określających odmiennie zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi.

Oznacza to zdaniem Sądu pierwszej instancji, że przepisów DostInfPubU nie stosuje się wyłącznie wtedy, gdy są one nie do pogodzenia z przepisami ustaw szczególnych, które w sposób odmienny regulują zasady i tryb dostępu do informacji publicznej. Przepisem takimi jest m.in. art. 156 KPK, który stanowi, że stronom, podmiotowi określonymu w art. 416 KPK, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym udostępnia się akta sprawy sądowej i daje możliwość sporządzenia z nich odpisów. Jak zaś wynika z art. 128 u.PrUSP do postępowania dyscyplinarnego sędziów stosuje się odpowiednio m.in. przepisy KPK, z wyłączeniem art. 344a i art. 396a KPK, po uwzględnieniu odrębności wynikających z charakteru postępowania dyscyplinarnego.

Analiza przytoczonych powyżej regulacji prawnych – zdaniem Sądu pierwszej instancji – prowadzi do wniosku, że tryb dostępu do informacji regulowany jest odmiennie przez DostInfPubU i KPK. Ustawy te nie pozostają ze sobą w kolizji, lecz określają właściwy dla swojego przedmiotu tryb działania.

Sąd pierwszej instancji, posiłkując się uchwałą Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 grudnia 2013 r., sygn. akt I OPS 7/13, której argumentację obszernie przywołał, podkreślił, że organ słusznie wskazał na zasadność zastosowania w niniejszej sprawie art. 156 KPK, który ma zastosowanie zarówno do trwającego, jak i zakończono-

nego postępowania wyjaśniającego. Odnosi się on nie tylko do stron postępowania, ale także do podmiotów takiego statusu nieposiadających. Informacje żądane przez skarżącego nie miały nadto waloru publicznego, albowiem nie dotyczyły sposobu wykonywania zadań publicznych, załatwiania spraw i podejmowania przez organ decyzji. Nie zawierały też danych świadczących o sprawności działania organu oraz terminowości podejmowanych przez niego czynności. W związku z tym mogły one zostać udzielone skarżącemu wyłącznie na zasadach i w trybie KPK, jako ustawy szczególnej względem DostInfPubU. W rezultacie skoro wniosek skarżącego z dnia (...) 2020 r. dotyczył udostępnienia dokumentów z akt postępowania wyjaśniającego, to nie mógł on zostać potraktowany w kategoriach żądania określonego w art. 10 ust. 1 i 2 DostInfPubU, a następnie procedowany według przepisów tej ustawy.

W konsekwencji udzielenie stronie pisemnej odpowiedzi, nie przybierającej postaci decyzji, lecz zarządzenia, należało – zdaniem Sądu pierwszej instancji – uznać za dopuszczalną i wyłącznie możliwą formę załatwienia sprawy. Odmowa udostępnienia informacji publicznej wymaga bowiem wydania decyzji tylko wówczas, gdy chodzi o informację publiczną w rozumieniu DostInfPubU. Nie było zatem podstaw do stwierdzenia bezczynności organu z tej przyczyny oraz z tego powodu, że wydał on swoje zarządzenie po upływie piętnastu dni od momentu złożenia wniosku i przesłał skarżącemu odpowiedź pocztą tradycyjną.

Mając na uwadze wskazane okoliczności oraz działając na podstawie art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm., dalej PostAdmU), Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach oddalił wniesioną skargę.

Z wydanym wyrokiem nie zgodził się skarżący, który w wywiezionej skardze kasacyjnej zakwestionował go w całości, zarzucając mu naruszenie:

- 1) przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 141 § 4 PostAdmU przez sporządzenie uzasadnienia wyroku w ten sposób, że pozostaje ono wewnątrznie

- sprzeczne;
- 2) przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 13 ust. 1 DostInfPubU przez jego niezastosowanie, pomimo milczenia organu przekraczającego dopuszczalny okres 14 dni od chwili złożenia wniosku przez skarżącego;
  - 3) przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 1 ust. 2 DostInfPubU w zw. z art. 128 u.PrUSP i art. 156 § 1 KPK przez niezasadne przyjęcie, że do udostępnienia konkretnych dokumentów znajdujących się w aktach postępowania dyscyplinarnego, o udostępnienie których wnioskował skarżący, zastosowanie miałyby znaleźć przepisy dotyczące udostępniania akt;
  - 4) prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a) w zw. z art. 6 ust. 2 DostInfPubU przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na odmówieniu statusu informacji publicznej dokumentowi urzędowemu w rozumieniu DostInfPubU

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej strona podała, że Sąd pierwszej instancji w swoich rozważaniach dopuścił się sprzeczności, gdyż z jednej strony twierdzi za organem, że żądane informacje nie mają waloru publicznego, z drugiej zaś wskazuje, że udostępnienie tego rodzaju informacji publicznej nie odbywa się w trybie DostInfPubU. Wobec takiego uzasadnienia nie sposób racjonalnie polemizować. Skoro bowiem wnioskowane dokumenty urzędowe nie są informacją publiczną, zbędnym było powoływanie się na odmienny tryb ich udostępnienia. Jeśli zaś są, czemu nie sposób w ocenie strony zaprzeczyć, to z jakich powodów zaaprobowano błędne stanowisko organu.

Dalej skarżący stwierdził, że należy odróżnić dostęp do akt postępowania od dostępu do poszczególnych dokumentów w tych aktach się znajdujących. Przywołana przez Sąd uchwała NSA odnosiła się tylko do tej pierwszej kwestii. Konkretnie zaś dokumenty, w szczególności dokumenty urzędowe, są informacją publiczną i podlegają udostępnieniu w trybie DostInfPubU. Odmowa ich udzielenia może zatem nastąpić na zasadach określonych w tej ustawie.

Skarżący nie zgodził się również z poglądem, że przekroczenie terminów ustawowych jest dopuszczalne w sytuacji, gdy wniosko-

wana informacja nie posiada waloru publicznego. Adresat wniosku o udostępnienie informacji publicznej w każdej sytuacji winien stosować się do terminów ustawowych, nawet wówczas, gdy treść jego odpowiedzi sprowadzi się do stwierdzenia, że żądane dane nie stanowią informacji publicznej.

Z tych powodów skarżący wniósł o uchylenie zakwestionowanego wyroku w całości i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty poprzez stwierdzenie bezczynności organu wraz z oceną jej charakteru, zobowiązaniem do rozpoznania wniosku i orzeczeniem o kosztach postępowania, ewentualnie o uchylenie przedmiotowego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji. Skarżący wniósł ponadto w każdym z tych przypadków o zasądzenie kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W sprawie nie wniesiono odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Na wstępie zauważyć należy, że wobec zrzeczenia się przez pełnomocnika skarżącego kasacyjnie rozpatrzenia sprawy na rozprawie oraz niewniesienia przez drugą stronę w ustawowym terminie wniosku o jej przeprowadzenie, skarga kasacyjna – na zasadzie art. 182 § 2 i 3 PostAdmU – podlegała rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym.

Stosownie do treści art. 183 § 1 PostAdmU, Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej z urzędu biorąc pod rozwagę jedynie nieważność postępowania. Wobec niestwierdzenia żadnej z wad wymienionych w art. 183 § 2 PostAdmU, a nadto w związku z niezastnieniem przesłanek, o których mowa w art. 189 PostAdmU, Naczelny Sąd Administracyjny dokonał kontroli zaskarżonego wyroku jedynie w zakresie wyznaczonym podstawami kasacyjnymi, dochodząc do przekonania, że nie są one usprawiedliwione w stopniu uzasadniającym wyeliminowanie orzeczenia Sądu pierwszej instancji z obrotu prawnego.

Wobec tego, że skarga kasacyjna oparta została zarówno na zarzutach naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego, w pierw-

szej kolejności należało odnieść się do tych ostatnich i ustalić, czy Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach dopuścił się podniesionego przez stronę ich naruszenia. Trafność skargi kasacyjnej w tym zakresie wykluczałaby bowiem możliwość merytorycznego odniesienia się do pozostałych podniesionych w niej zarzutów (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 września 2014 r., sygn. akt II GSK 1293/13 oraz z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt II GSK 937/12 – dostępne w centralnej bazie orzeczeń sądów administracyjnych: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>, podobnie jak i pozostałe orzeczenia sądów administracyjnych powołane w niniejszym uzasadnieniu).

Przechodząc do oceny pierwszego z nich warto pamiętać, że naruszenie art. 141 § 4 PostAdmU może stanowić samodzielną podstawę kasacyjną jedynie w dwóch przypadkach: gdy uzasadnienie orzeczenia wojewódzkiego sądu administracyjnego nie zawiera stanowiska co do stanu faktycznego przyjętego za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia bądź uzasadnienie zaskarżonego wyroku zostało sporządzone w sposób uniemożliwiający przeprowadzenie jego kontroli kasacyjnej (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 grudnia 2020 r., sygn. akt I OSK 1863/20, z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt I OSK 1673/18 oraz z dnia 17 listopada 2017 r., sygn. akt I OSK 251/16).

Żadna z wymienionych sytuacji w niniejszym postępowaniu jednak nie zachodzi. Sąd pierwszej instancji w wystarczającym zakresie odniósł się do okoliczności faktycznych sprawy oraz wskazał podstawy prawne wydanego orzeczenia, wyjaśniając jednocześnie, na czym miało polegać ich zastosowanie. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku można prześledzić motywy, jakimi kierował się przy orzekaniu Sąd Wojewódzki oraz poznać jego stanowisko w odniesieniu do regulacji prawnych istotnych z punktu widzenia niniejszej sprawy. W związku z tym nie było podstaw, aby zakwestionować uzasadnienie wydanego wyroku z przyczyn wyżej podanych.

Nie mogło to również nastąpić z powodów podniesionych przez skarżącego. Sygnalizowana sprzeczność w zakresie kwalifikacji prawnej żądanych informacji, którą Naczelny Sąd Administracyjny rów-

nież dostrzeżę, nie miała bowiem istotnego wpływu na wynik sprawy. Istota sporu toczącego się przed Sądem pierwszej instancji nie sprowadzała się przecież do przesądzenia tego, czy zawnioskowane przez stronę dane miały publiczny walor, lecz czy powinny one zostać udostępnione w trybie DostInfPubU. Skoro w ocenie Sądu pierwszej instancji właściwą drogą ubiegania się o nie były stosowne regulacje KPK, to wyrażony pogląd o ich publicznym bądź niepublicznym charakterze należy traktować jako element dodatkowy, niemający przełożenia na kierunkową prawidłowość zapadłego wyroku.

Nie można również nie zwrócić uwagi, że omawiana sprzeczność, w zakresie w jakim odnosiła się do stwierdzenia, że żądane przez stronę dokumenty nie są informacją publiczną, wprost nawiązywała do rozważań Sądu pierwszej instancji zawartych na str. 10 uzasadnienia, a sformułowanych na tle uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 grudnia 2013 r., sygn. akt I OPS 7/13. Zaprezentowano w niej bowiem stanowisko wskazujące na możliwość zachowania trybu DostInfPubU w stosunku do tej części akt sprawy, która obejmowała dokumenty natury ogólnej, określające m.in. sposób wykonywania zadań publicznych, załatwiania spraw i podejmowania decyzji. Sąd pierwszej instancji czuł się więc zobowiązany do przedstawienia swojego zdania również z tej perspektywy, co mogło zaburzyć spójność przedstawionych przez niego motywów rozstrzygnięcia. Z pewnością jednak nie uniemożliwiało to odczytania ich sensu, ani nie prowadziło do powstania uchybienia wpływającego w sposób istotny na kształt wydanego wyroku. Z tych więc względów podniesiony zarzut procesowy nie mógł zostać uwzględniony.

Zasadnym nie był również zarzut naruszenia art. 13 ust. 1 DostInfPubU, przy czym wymaga podkreślenia, że nie został on w pełni właściwie skonstruowany. Sąd administracyjny nie stosuje bowiem w postępowaniu sądowym przepisów odnoszących się do działania organów, a jedynie kontroluje ich zastosowanie przez te podmioty. Uchybienie przez sąd administracyjny pierwszej instancji przepisom regulującym postępowanie organów administracji publicznej ma zatem charakter pośredni i wynikać może jedynie z naruszenia przepisów PostAdmU. W konsekwencji więc skarżący kasacyjnie, zarzuca-

jąc sądowi administracyjnemu pierwszej instancji uchybienie przepisów postępowania przed organem, powinien powiązać je bezwzględnie z naruszeniem odpowiednich norm postępowania sądowego (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 marca 2022 r., sygn. akt III OSK 3976/21 oraz z dnia 21 października 2020 r., sygn. akt I OSK 657/20), czego w niniejszej sprawie zabrakło.

Niemniej jednak zestawiając treść tego zarzutu z jego uzasadnieniem można zrekonstruować tok rozumowania skarżącego, a obowiązkiem Naczelnego Sądu Administracyjnego pozostaje rozpatrzenie podstaw kasacyjnych w takim kształcie, w jakim zostały one sformułowane (por. uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 października 2009 r., sygn. akt I OPS 10/09).

Kierując się tymi dyrektywami należało przyjąć, że adresat wniosku o udostępnienie informacji publicznej zobligowany jest – co do zasady – do udzielenia na niego niezwłocznej odpowiedzi, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku (art. 13 ust. 1 DostInfPubU). Odpowiedź ta może polegać na udostępnieniu żądanej informacji publicznej, wydaniu decyzji odmownej bądź umarzającej postępowanie, względnie zawiadomieniu wnioskodawcy, że oczekiwana przez niego informacja nie ma publicznego charakteru.

Rację w tym zakresie ma zatem skarżący twierdząc, że podmiot zobowiązany winien był zastosować się do terminów wynikających z art. 13 ust. 1 DostInfPubU. Niemniej jednak należy odróżnić uchybienie przez organ normom procesowym, od pozostawania przez niego w bezczynności w zakresie udostępnienia informacji publicznej. Z tą ostatnią sytuacją będziemy mieli bowiem do czynienia wówczas, gdy organ nie podejmie wobec żądania strony jakiegokolwiek prawem przewidzianej aktywności, bądź podjęte czynności nie będą prawidłowe. Na równi z nimi należy również traktować przypadek, w którym działania organu, wyczerpujące nałożony na niego obowiązek, nastąpią dopiero w wyniku wniesienia skargi na bezczynność do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Żadna zaś z wymienionych sytuacji w niniejszej sprawie nie występuje. Organ co prawda udzielił stronie informacji o charakterze zawnioskowanych danych kilka dni po upływie terminu wynikającego

z art. 13 ust. 1 DostInfPubU, ale nie nastąpiło to bezpośrednio w efekcie wywiezionej skargi na bezczynność. Było natomiast podykotowane realizacją żądania w trybie KPK Opisane działanie mieściło się w granicach dopuszczalności (o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części uzasadnienia), przez co organowi nie można było przypisać bezczynności w zakresie udostępnienia informacji publicznej. Okoliczność ta nie miała zresztą istotnego wpływu na wynik toczącego się sporu sądowego, gdyż nawet niedochowanie przez organ ustawowego terminu na udzielenie odpowiedzi, nie mogło świadczyć o zasadności wniesionej skargi na bezczynność.

Stąd też orzeczenie podjęte przez Sąd pierwszej instancji na zasadzie art. 151 PostAdmU, mimo częściowo błędnej argumentacji w odniesieniu do zakresu zastosowania art. 13 ust. 1 DostInfPubU, odpowiadało prawu.

Nie naruszało ono także art. 1 ust. 2 DostInfPubU w zw. z art. 128 u.PrUSP i art. 156 § 1 KPK, będących przedmiotem ostatniego z podniesionych przez stronę zarzutów natury formalnej, również o wadliwej konstrukcji (o czym była już mowa). Przepisy DostInfPubU nie mogą bowiem stanowić alternatywy dla innych regulacji określających odmiennie tryb i zasady dostępu do danych będących informacjami publicznymi. Do takich regulacji zalicza się z pewnością art. 156 § 1 KPK, który na mocy odesłania zawartego w art. 128 u.PrUSP, znajduje odpowiednie zastosowanie w sędziowskich postępowaniach dyscyplinarnych. Przyznaje on zaś uprawnienie dostępu do akt sprawy sądowej nie tylko stronom, obrońcom i pełnomocnikom, ale także i innym osobom – po uzyskaniu przez nie odpowiedniej zgody. W odniesieniu do postępowania przygotowawczego materię tę, w nieco węższym zakresie, reguluje natomiast art. 156 § 5 KPK Najistotniejsze jest jednak to, że wskazane przepisy przewidują również tryb sporządzania i wydawania z akt sprawy ich odpisów oraz kopii.

W związku z tym należy przyjąć, że przepis art. 156 § 1 KPK adresowany jest do każdego, a więc nie tylko do stron postępowania karnego, o czym przesądza m.in. treść jego zdania drugiego, z której wynika, że akta mogą być w wyjątkowych sytuacjach udostępnione

innym niż stronom (obrońcom, pełnomocnikom, przedstawicielom ustawowym) osobom. Po drugie, przepis ten zawiera zamkniętą i zupełną regulację zasad dostępu do akt postępowania karnego (dyscyplinarnego) i znajdujących się w nich informacji publicznych, tak na etapie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego (a wraz z innymi przepisami także do akt postępowania już zakończonego). Po trzecie w końcu, wskazana regulacja KPK mieści się w pojęciu "przepisy innych ustaw", o którym mowa w art. 1 ust. 2 DostInfPubU, określającym odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi, które w całości wyłączają zastosowanie przepisów DostInfPubU do informacji publicznych znajdujących się w aktach sprawy karnej (dyscyplinarnej) (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 grudnia 2021 r., sygn. akt III OSK 4343/21, z dnia 19 grudnia 2019 r., sygn. akt I OSK 357/19 oraz z dnia 25 maja 2017 r., sygn. akt I OSK 1399/15).

W takiej sytuacji nie można podzielić stanowiska skarżącego, że organ był zobowiązany do wydania mu skanów żądanych dokumentów, skoro przedmiotem jego wniosku nie były całe akta sprawy. Nawet bowiem jeżeli osoba zainteresowana domaga się wydania konkretnych dokumentów z akt sprawy karnej (dyscyplinarnej), to choćby miały one status informacji publicznych, w tym dokumentów urzędowych, również w tym zakresie zasady ich udostępniania uregulowane są przepisami KPK. Każdy taki dokument należy bowiem traktować przede wszystkim w kategoriach odpisu (kopii) wydawanej z akt sprawy, niekoniecznie zaś informacji publicznej w nich się znajdującej. Tym bardziej, że przedmiotem wniosku skarżącego nie były przecież informacje publiczne zawarte w wyszczególnionych przez niego nośnikach, ale same nośniki w postaci skanów.

Trafnie zatem Sąd pierwszej instancji stwierdził, posiłkując się w tym zakresie argumentami zaczerpniętymi z uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 grudnia 2013 r., sygn. akt I OPS 7/13, odpowiednio przy tym dostosowanymi do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, że udostępnienie stronie wskazanych przez nią dokumentów z akt postępowania prowadzonego przez organ, możliwe było tylko i wyłącznie na podstawie stosownych przepisów

KPK, nie zaś DostInfPubU

Odnosząc się z kolei do ostatniego z podniesionych zarzutów, a zarazem pierwszego o charakterze materialnym, wskazującego na naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a) w zw. z art. 6 ust. 2 DostInfPubU, należy w pierwszej kolejności odwołać się do poczynionych już zastrzeżeń względem prawidłowości jego sformułowania. Dodatkowo trzeba zauważyć, że omawiana podstawa kasacyjna nie została w żaden sposób szerzej uzasadniona, co znacznie utrudnia jej właściwe zrozumienie. Kierując się jednak jej opisem wypada zauważyć, że Sąd pierwszej instancji w żaden sposób nie odwoływał się do zagadnienia zakwalifikowania żądanych przez stronę danych jako dokumentów urzędowych. W treści sporządzonego uzasadnienia wprost zawarł on natomiast stwierdzenie zaczerpnięte z uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 grudnia 2013 r., sygn. akt I OPS 7/13, że akta sprawy mogą zawierać nośniki, na których utrwalona jest informacja publiczna, w tym także dokumenty urzędowe, zdefiniowane w art. 6 ust. 2 DostInfPubU. Dalej zaś podkreślił, że m.in. wskazane stanowisko w całości podziela.

Trudno zatem doszukać się w zaskarżonym orzeczeniu sygnalizowanego przez stronę naruszenia przepisów prawa materialnego. Jeśli zaś formułując swój zarzut strona miała na myśli ten fragment uzasadnienia wyroku Sądu Wojewódzkiego, co do którego uprzednio podnosiła zastrzeżenia względem jego wewnętrznej sprzeczności, to wypada jedynie odwołać się do poczynionych już wcześniej rozważań, uznając je za aktualne również w odniesieniu do omawianego problemu.

Reasumując należało zatem stwierdzić, że skarga kasacyjna nie zawierała usprawiedliwionych podstaw, gdyż żaden z podniesionych w niej zarzutów nie zasługiwał w pełni na uwzględnienie. W tym zaś zakresie, w którym strona zasadnie wskazywała na pewne mankamenty uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji, skarga kasacyjna nie mogła odnieść zamierzonych skutków, albowiem zaskarżone orzeczenie, mimo częściowo błędnych motywów, odpowiadało prawu. Naczelny Sąd Administracyjny zobowiązany był więc do oddalenia skargi kasacyjnej, o czym orzeczono w sentencji niniejszego

wyroku na podstawie art. 184 PostAdmU.